

Autor: Dominique Venner

„Nenávidím ho. Nikoli proto, že je Němec, ale proto, že je aristokrat“, prohlásil kdysi Jean-Paul Sartre o Ernstu Jüngerovi.

Sartre se často choval jako hlupák. Své omyly opakoval se zřídka kdy vídanou tvrdohlavostí a zarputilostí. Během okupace Francie se choval jako zbabělec a jakmile nebezpečí pominulo, začal tvrdě kritizovat své kolegy, kteří odmítli páchat kolektivní slepotu adorací Stalina, Maa, nebo Pol Pota. Spolu s talentem na chyby se dovedl děsit všech, kteří ho převyšovali a byl přitahován touhou dopouštět se vůči takovým lidem ohavností.

Ohledně svého hodnocení Jüngerera měl pravdu. Jünger ale nebyl aristokratem od narození. Pocházel ze severoněmecké středostavovské rodiny. Nazývám-li jej výrazem „aristokrat“ mám tím na mysli, že bez ustání ukazoval svou vznešenost a „eleganci“ – fyzickou, i duševní, nikoli proto, že by se narodil s „von“ před jménem, ale pro své skutky a pro to, co nosil v srdci. Z třídního hlediska Jünger aristokratem nebyl, z hlediska podstaty a naturelu ano.

Hrdina první světové války, senzační autor vyjadřující názory „konzervativní revoluce“, posléze hloubavý mudrc, takový byl Ernst Jünger, který prožil výjimečný život, směle překračoval všechny nástrahy temného dvacátého století, ale zůstal svobodný a nikdy na něm neulpěla ani trocha špíny. Vzorem, hodným následování, je jeho pevný postoj. A ten nebyl výsledkem ničeho jiného, než duševní rovnováhy. Znamená to držet se stranou nízkých vášní. To aristokratické v něm odráželo vše průměrné. Jeho proměna v čase napsání „Mramorových útesů“ mohla být pro mnohé překvapující, ale ve skutečnosti se nejednalo o nic, nad čím by se dalo pohoršovat. Později, coby botanik stranící se politiky, v sobě samém opětovně našel „válečnické“ já sepsáním díla *Chůze lesem*. Knihy, ve které vášnivě navrhuje odstup od současného světa.

Právě jsem napsal, že Jünger nebyl aristokratem od narození. Mýlil jsem se. Byl. Ne rodinným původem, ale díky své mysteriózní, záhadné vnitřní síle. Něco na způsob hrdinky románu Muriela Barberyho *S elegancí ježka*, či snad *Martina Edena* ze stejnojmenného románu Jacka Londona. Přesto, že se Martin Eden narodil v chudém prostředí, měl aristokratickou povahu. Pouhá náhoda zavála jeho osobu do uhlazeného buržoazního prostředí, kde se zamiloval do mladé dívky. Aby se dostal do vyšší společnosti, podřídil svému cíli všechno, tvrdě pracoval, minimálně spal a prošel si hrozným utrpením. Nakonec si uvědomil nicotnost úspěchu a průměrnosti své přítelkyně Ruth, kterou si myslel, že miloval, ale ve skutečnosti si ji vysnil. Později spáchal sebevraždu. Ale to se netýká mého problému.

Mezi námi žili a žijí i takoví „Martinové Edenové“, kteří své zklamání přežijí. Jsou vznešení, plní energie a aristokratické duše. A pro tyto duše je důležité vystoupit z davu, vyjít vrchol a stát se vzorem. Živoucí příklady vnitřního hrdinství a nefalšované vznešenosti konstituují jistý druh rytířství, aristokracie skrytého duševního Řádu. Trójský Hektor byl jejich předchůdcem. **Ernst Jünger byl jeho ztělesněním v naší době.** Sartre se v jeho hodnocení skutečně nemýlil.

Zdroj: The Occidental Quarterly, francouzský originál vyšel v časopise *Nouvelle Revue d'Histoire*, č. 45.